

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 13 0 У 006555 23 Увп
Бања Лука, 16.01.2024. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић, предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Смиљане Мрше чланова вијећа, уз учешће Жељке Вујановић као записничара, у управном спору по тужби М.К. из С. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења ... од 20.7.2021. године туженог Начелника Општине С., у предмету одабира пословног простора по јавном позиву за достављање понуда, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 У 006555 22 У 2 од 14.12.2022. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 16.01.2024. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта којим је одбијен приговор тужиоца изјављен на одабир пословног простора за потребе смјештаја Јавне установе „Народна библиотека“ С., као неоснован.

Одбијање тужбе образложено је прихватањем разлога из оспореног акта да тужилац у поступку прикупљања понуда није доставио потпуну документацију, односно није доставио доказ о површини пословног простора, а упитно је и да ли је одређена намјена пословног простора јер тужилац није доставио доказе да је исти етажиран или укњижен у јавним евиденцијама о непокретностима, а што тужилац не спори иако је у јавном позиву површина пословног простора била прописана као један од услова за прихватање понуде, а што је Комисија на основу прегледа документације правилно такву понуду оцијенила неприхватљивом. Још се додаје да тужилац ни у понуди није навео бар оквирно површину пословног простора иако је јавним позивом тражено да се наведе кратак опис пословног простора па будући да тужилац није доставио потпуну документацију онда је орган такву понуду могао и одбацити из којих разлога би престала обавеза уговорног органа да понуђачу достави одлуку о избору најповољнијег понуђача. Суд је оцијенио неоснованим навод тужбе да је обавјештење требало да садржи разлоге за одлуку и поуку о правном лијеку јер је тим актом тужилац обавијештен само о препоруци Комисије, а не о одлуци о избору најповољнијег понуђача.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија наведену пресуду из основа садржаног у одредби члана 35 став 2 Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је тужени као уговорни орган требао донијети одлуку о избору најповољнијег понуђача и исту доставити тужиоцу, па будући да није поступио на наведени начин јер је само доставио обавјештење којим се тужилац обавјештава да је „Комисија предложила да се уговор о закупу пословног простора закључи са конкурентским понуђачем, јер предметни пословни простор испуњава услове из јавног позива“ па да се ради о таквим недостацима који спречавају оцјену његове законитости из одредбе члана 10 тачка 1 ЗУС. Сматра да је требало прибавити сагласност односно мишљење Правобранилаштва те да је акт донесен „по диктату“ те да не стоји навод из побијане пресуде да тужилац није доставио све тражене доказе по основу јавног позива при чему наводи да је и Комисија сама могла установити површину мјерењем приликом изласка на лице мјеста. Приговара ставу суда да је транспарентност поступка испоштована самом објавом јавног позива на који се тужилац јавио при чему истиче да се начело јавности односи на сваку фазу поступка што значи и на поступак отварања понуда, бодовања и сачињавања записника Комисије (предмет Аксен против Њемачке). Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, уз налог да нижестепени суд одржи усмену расправу.

Тужени у одговору на захтјев истиче да су наводи захтјева неосновани, а побијана пресуда правилна и законита. Сматра да није било потребно тражити мишљење Правобранилаштва јер предмет уговора није промет некретнина у државној својини. Напомиње да је уговор о закупу који је Општина закључила са понуђачем истекао у јуну 2022. године и да исти није продужаван. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39 ЗУС, затим одговор туженог, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужени расписао јавни позив за достављање понуда за закуп пословног простора у С. и да су пристигле двије понуде: понуда тужиоца и Ж.Б., те да је Комисија након прегледа достављене документације утврдила да понуда тужиоца није потпуна јер није достављен податак о површини простора који је понуђен иако је у јавном позиву било наведено да површина треба бити од 110 м² до 160 м² па будући да је понуда другог понуђача Ж.Б. садржавала све потребне податке који су поткрепљени приложеним доказима то је Комисија предложила да се прихвати понуда понуђача Ж.Б. Оспореним актом одбијен је приговор тужиоца, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Према одредби члана 10 став 1 тачка е) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ“ број 39/14) поступак расписивања јавног огласа и одабир пословног простора у закуп за потребе јавне установе Народна библиотека С. изузет је од обавезе провођења јавних набавки па је и заснована надлежности Округног суда у Добоју, а не Комисије за жалбе БиХ и Суда БиХ за поступање у овом конкретном случају.

И по оцјени Врховног суда, правилан је закључак из побијане пресуде да приговор тужиоца није основан јер тужилац приликом достављања понуде није доставио потпуну документацију, односно није доставио доказ о површини понуђеног пословног простора иако је у јавном позиву било наведено да површина пословног простора треба бити између 110 и 160 м². Тужиоцу је од стране туженог достављено обавјештење број ... од 02.7.2021. године којим се обавјештава да је завршена процедура одабира пословног простора и да је Комисија предложила да се уговор о закупу пословног простора закључи са другим понуђачем јер та понуда испуњава услове из јавног позива па наведени акт нема форму одлуке из којих разлога у том акту није потребно наводити разлоге избора најповољнијег понуђача, нити такав акт садржи поуку о правном средству.

У конкретном случају предмет оспоравања тужбом је акт туженог којим је одбијен приговор тужиоца, а који акт је донесен у форми рјешења и који садржи све елементе прописане чланом 194-196 и одредбом члана 197 став 2 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Српске“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП).

Не стоји приговор тужиоца да је за закључивање уговора било потребно прибавити мишљење Правобранилаштва РС, јер се није радило о непокретности у државној својини, нити о имовинско-правном захтјеву, како то правилно истиче тужени у одговору на захтјев.

Јавним позивом тражени су услови: да је понуђач власник пословног простора; да се налази у ужем центру Станара; да има површину између 110 и 160 м²; да има мокри чвор; да има приступ који могу користити лица са посебним потребама (или ако није обезбијеђен приступ да достави овјерену изјаву да ће приступ обезбиједити до коначне провјере услова од министарства); да је прикључен на електричну и водоводну мрежу – одвојен систем; да има најмање 3 паркинг мјеста и да је заштићен од влаге, високих и ниских температура и „јарког свјетла“.

У достављеној документацији по јавном позиву, тужилац није доставио Лист непокретности нити извод из књиге уложених уговора, па се и не може утврдити површина пословног простора која је понуђена по јавном позиву. Комисија је констатовала да није обезбијеђен прилаз инвалидним лицима пословном простору, нити објекат има одвојен сат за воду и струју, а нису постављени ни радијатори.

С обзиром да тужилац приликом достављања понуде по јавном позиву, није доставио сву потребну документацију (доказ о својини, површини објекта, одвојеном систему електро и водоводне мреже итд.), то правилно Комисија није предложила да се прихвати његова понуда, већ је предложила да се прихвати понуда другог понуђача која је испуњавала све услове тражене јавним позивом.

Стога, навод тужиоца да је доставио све доказе по основу јавног позива је контрадикторан и није потврђен никаквим доказом, јер тужилац истовремено наводи да је доставио доказ о површини понуђеног пословног простора, а затим каже да је Комисија могла на лицу мјеста мјерењем установити о којој површини простора се ради.

Насупрот предњем, пословни простор који је понудио избрани понуђач Ж.Б. задовољава све тражене услове. Именовани је приложио извод из књиге уложених уговора у којем је наведен пословни простор у површини од 123 м², а Комисија је приликом обиласка простора констатовала да је обезбијеђен приступ инвалидним лицима, да има одвојен систем прикључка на електричну и водоводну мрежу, те да има одговарајући број паркинг мјеста.

Из наведеног, произлази да су неосновани наводи тужиоца да његова понуда у погледу понуђеног пословног простора испуњава услове тражене јавним огласом.

Врховни суд сматра да је поступак проведен потпуно транспарентно будући да је тужиоцу омогућено да учествује у поступку по основу јавног огласа, те да износи чињенице и доказе што је и чинио подношењем понуде, као и да својим аргументима оспорава тврдње туженог, прво подношењем приговора на обавјештење Комисије којим се предлаже избор најбољег понуђача за одабир пословног простора у закуп, а касније подношењем тужбе.

На основу изнесеног, произлази да су неосновани наводи тужиоца из захтјева да је доношењем оспореног акта и побијане пресуде дошло до повреде члана 10 ЗУС и одредбе члана 10 став 1 тачка е) Закона о јавним набавкама.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона одбија.

Будући да је захтјев одбијен, онда је ирелевантан захтјев тужиоца да се наложи нижестепеном суду да у поновном поступку одржи јавну расправу.

Записничар
Жељка Вујановић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић